

Leni Saris

De bonte tuin

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Mevrouw Everon keek op de klok, zag dat het acht uur was en haalde ongeduldig haar schouders op.

‘Mees, ga jij je zus nog eens roepen. Ik probeer vanaf halfacht haar het bed uit te krijgen. Het wordt bij Tirza weer eens jachten en zonder ontbijt de deur uitrennen om de bus te halen.’

‘Wel, láát haar dan rustig te laat komen, misschien leert ze dan,’ merkte Tirza’s zusje Barbara geïrriteerd op; zij was een vroege vogel en ze hield ervan rustig te ontbijten. ‘Het is hier iedere morgen hetzelfde. Pa maakt er ook al een gewoonte van vóór hij de deur uitgaat nog eens ‘Tirza’ te schreeuwen en een slag op de gong te geven. Ik vraag me af of hij zich verbeeldt dat het helpt.’

Jongste dochter Tekla zat met een schoolboek op schoot stiekem een Engelse les in haar nog slaperig brein te pompen. Het mocht niet, lezen of leren onder het eten maar moeder liet het oogluikend toe. Ze bemoeide zich eenvoudigweg niet met het eeuwige geharrewar aan tafel.

‘Als Tirza het louter voor haar genoeg zo laat maakte dat ze ’s morgens niet uit haar bed

te krijgen is, liet ik haar inderdaad liggen,' zei mevrouw Everon kortaf.

Barbara haalde zwijgend de schouders op. Ze kon wel goed met haar oudere zuster opschieten maar ze had weinig begrip voor de artistieke zijde van Tirza. Behalve haar werk op een druk handelskantoor gaf ze, voor zover ze het met de tijd kon redden, pianolessen om haar lessen op het conservatorium te kunnen betalen. Het was oorspronkelijk de bedoeling geweest de conservatoriumopleiding te volgen en daarna van het pianospel haar beroep te maken. Tirza wist niet of ze nu zo'n enorm talent bezat dat ze ooit concerten zou kunnen geven maar ze wilde in ieder geval ooit een plaats in een groot orkest veroveren. In plaats daarvan zat ze dan nu op kantoor en verdiende er zoveel mogelijk bij om tenminste lessen te kunnen blijven volgen, één keer per week. Het was niet veel maar altijd nog beter dan helemaal niets. In het begin had ze nog geldelijke steun van haar ouders gekregen maar dat bezwaarde haar wel en ze had zich vast voorgenomen het geld later terug te geven. Tenslotte hadden haar ouders vier kinderen met gelijke rechten en zo dik belegd was de boterham nou ook weer niet bij de familie Everon. Vader had een goede kan-

toorbaan maar ook niet méér, maar scheepswerven hebben het moeilijk en toen er niets meer te redden was, mocht Everon van geluk spreken dat hij als achtenveertigjarige toch nog een andere baan vond, maar hij verdiende veel minder. Tirza had de bui natuurlijk allang zien hangen en haar besluit genomen. Idealen nastreven vond ze heel mooi en goed maar ze was te reëel om te verwachten dat ze ook verder op steun van haar ouders kon rekenen. Het ging gewoonweg niet. Ze leidde sindsdien wel een erg druk leven, met haar kantoorbaan, haar pianolessen en het conservatorium maar ze vond het niet erg: ze was jong en gezond. Als het erg laat was geworden vóór ze haar bed kon opzoeken, kon ze de volgende morgen wel eens moeite hebben met opstaan, waar haar moeder wel begrip voor had maar de ongeduldige Barbara niet. Zij zat altijd boordevol kritiek op iedereen, dus niemand trok er zich veel van aan. Broer Mees was de enige die ten slotte zijn zus het bed uitkreeg, omdat hij dreigde met een klets verfrissend water. En hij had ééns getoond dat hij niet alleen dreigde, sindsdien liet Tirza het er niet meer op aankomen. Moeder bewaarde Mees dan ook als het laatste redmiddel en zodra Tirza haar broer op de trap hoorde, riep ze

haastig: 'Jaja, ik sta op... ik ben wakker!'

Mees rende ook deze morgen naar boven en roffelde op de deur van Tirza's kamer: 'Kom er nou uit. We hebben je minstens een half dozijn keer geroepen.'

'Zeur toch niet zo, ik ben allang op.' Tirza opende de deur en kwam kant en klaar tevoorschijn. 'Ik heb ook verschillende malen 'ja' geroepen.'

'Nou ja, dat is bij jou niet bepalend, dat doe je meestal om er vanaf te zijn,' mompelde Mees, die er verder geen woorden over vuil maakte, want hij hield meer van Tirza dan van de snibbige Barbara, en Tekla vond hij een zeurpiet, die meteen ging huilen als ze het met woorden niet kon winnen.

'Dat is vlug,' mompelde mevrouw Everon, toen Tirza binnenkwam.

Tirza kende haar moeders reacties te goed om te veronderstellen dat ze een sarcastische opmerking wilde plaatsen maar het klonk ongewild komisch. Tirza had namelijk nog maar vijf minuten tijd om te eten, maar als men er rekening mee hield dat ze gewoonlijk alleen maar tijd had om naar haar brood te kijken en haar mond brandde aan de thee, was ze vandaag inderdaad vlug geweest.

‘Kind, ga in vredesnaam zitten,’ verzocht Barbara en ze voegde er humeurig aan toe: ‘Wat een gezellig ontbijt... jij bent altijd te laat, je stáát je thee te drinken... en dáár zit er een stiekem haar les te leren...’

‘En wat doe jij dan, toonbeeld van alle deugden?’ informeerde Mees zuur. ‘Dat gevit van jou verhoogt de sfeer evenmin.’

‘Doe dat boek weg, Tekla, hou je mond, Babs en jij ook, Mees en ga jij zitten, Tirza,’ verzocht mevrouw Everon kalm maar toch met een geïrriteerde klank in haar stem. ‘Waarom doe ik in vredesnaam nog moeite om jullie allemaal op een redelijk uur aan het ontbijt te verzamelen? Ik kan er voortaan beter een lopend buffet van maken. Dan zoeken jullie het zelf maar uit en wie te laat komt, moet de gevolgen maar dragen.’ ‘En wat doe jij dan? Ernaast blijven zitten?’ informeerde Tirza belangstellend.

‘Nee, ik blijf in m’n bed tot jullie allemaal de deur uit zijn.’

Mevrouw Everon begon tegen wil en dank te lachen toen ze de verblufte gezichten van haar kinderen zag.

‘Ik kan me best voorstellen dat je er soms genoeg van krijgt,’ zei Tirza. ‘Ik geloof niet zo erg in een doordeweeks ontbijt zoals de

Sterreclame het ons voorschotelt. Het zal bijna overal wel min of meer rommelig toegaan, gelukkig dan maar dat het op zondag anders gaat. Ik ga ervandoor... daag!’

Ze was ervan overtuigd dat Babs en Tekla wel weer commentaar zouden leveren, dat Mees dan zou uitvallen en moeder het zuchtend zou opgeven maar Tirza fietste goedgehumeurd het smalle pad af, ze had het moeilijkste en ongezelligste uur van de dag er weer op zitten en een kwartier stevig doorfietsen vond ze heerlijk. Tegen de tijd dat ze op kantoor arriveerde, was haar humeur wolkeloos. Ze ging niet met tegenzin naar haar werk en de werksfeer was goed. De mensen op haar kleine afdeling mochten haar, omdat ze een prettige collega was die met iedereen goed kon opschieten maar toch met niemand werkelijk bevriend was. De enige waar ze wel eens mee ging lunchen of winkelen was een nieuwe collega, Maren Douglas, en dan nog omdat Maren standvastig haar gezelschap bleef zoeken. In het begin was dat gebeurd omdat Maren zich, zoals de meeste nieuwelingen in een bedrijf, onzeker voelde en Tirza haar geduldig hielp als ze iets niet wist en helaas wist Maren heel veel dingen niet, omdat ze niet over fantasie en souplesse beschikte en

alleen maar bang was dat ze alles verkeerd zou doen. Ze waagde dus niets maar vroeg de hele dag alles aan Tirza... en deze bleef geduldig. Ze vond Maren werkelijk aardig en hartelijk en probeerde haar wat meer zekerheid te geven, verder kon niemand het nodige geduld opbrengen. De sfeer was echter zo goed dat het plagen niet hatelijk werd, maar de slagzin werd wel: 'Vraag het maar aan Tirza, Maren, als je het echt niet wéét!'

De eerste maand was het nauwelijks een houdbare toestand voor Tirza maar hoe vaak ze ook wanhopig had willen roepen: 'Laat me nou eens met rust, ik moet óók doorwerken!' ze deed het niet en hielp Maren. Ze voelde dat Maren het allemaal wel wist maar onzeker was, het ging steeds beter en na twee maanden had Tirza door haar eindeloze geduld het kantoor een serieus en bekwaam werkende kracht geschonken, weliswaar niet vooruitstrevend, maar wat Maren eenmaal goed wist en opgedragen kreeg, deed ze dan ook feilloos. Zonder eigen initiatief maar betrouwbaar en ijverig, wat al heel veel was.

Zo waren Tirza en Maren, heel verschillend van karakter, toch vriendinnen geworden. Maren had Tirza al verschillende malen uitge-

nodigd bij haar thuis maar Tirza was er niet op ingegaan omdat ze nooit tijd over had. Maren was wel een paar keer bij haar geweest maar ze had zich niet thuisgevoeld en was weer helemaal de aarzelende, stille Maren. Tekla had, zoals haar gewoonte was, een paar gekke opmerkingen gemaakt, Barbara had haar met koele, taxerende ogen bekeken en Mees had weinig gezegd maar later commentaar geleverd: 'Ze ziet er lang niet gek uit maar ze zegt haast niets. Wat een saai exemplaar heb jij als vriendin opgezocht. Ze heeft thuis zeker niet veel oefenmateriaal, ik bedoel zussen en broers.'

Voor zover Tirza wist, had Maren wel een broer, maar die was veel ouder en allang niet meer thuis.

Tirza had er verder niet naar gevraagd en Maren had gewoontegetrouw ook niets gezegd. Dat deed ze nooit als haar niets werd gevraagd en Tirza hield er niet van iemand uit te horen. Er bestonden al zo weinig zaken die je voor jezelf kon houden, iedereen timmerde tegenwoordig aan de weg en legde zijn zielenleven bloot, desnoods voor tv, iets waar Tirza van griezelen was en waar ze dan ook totaal geen begrip voor kon opbrengen. Moeilijkheden bespreken met iemand die je vertrouwde, was tenslotte heel iets

anders dan de drang naar het volledig etaleren van je zielenleven. Wat wordt er tegenwoordig níet uiteengerafeld en wie woont er niet in een glazen huis? Tirza deed er eenvoudig niet aan mee en natuurlijk vond men juist dat een tikje wonderlijk. Ze vertelde nooit iets en ze was niet nieuwsgierig, maar wat haar werd toevertrouwd, kwam ook bij haar alleen terecht en bij niemand anders.

‘Wat ben jij vroeg!’ Maren had hard gereden om gelijktijdig aan te komen. ‘Het gebeurt niet vaak dat ik jou onderweg tegenkom. Het is bij jou meestal binnenkomen op het nippertje.’

‘Ja, maar moeder stuurt tegenwoordig Mees op me af,’ merkte Tirza droogjes op. ‘Hij wekt effectief maar niet bepaald lieflijk en daarom ben ik hem liever vóór.’

‘Waarom moest je gistermiddag bij De Bruin komen? Je kwam met zo’n arm vol papieren terug? en vervelend karwei?’ informeerde Maren. ‘Nee, integendeel, en jij mag me helpen. Het is een soort draaiboek voor het komende feest ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan... dat is natuurlijk ook nogal belangrijk. De Bruin heeft liever niet dat het programma voortijdig het hele kantoor rondgebazuind wordt. Het is wel geen staatsgeheim, maar het is nog maar